

FIETS

Wanneer je grotere gebieden op paddenstoelen inventariseert, spaar je veel tijd uit door dit per fiets te doen. Daarmee sla je sterk bemeste speelweiden en waterpartijen over, evenals verbraamde stukken loofbos of een open dennenbos vol Reuzenbalsemien. Ik noem maar een paar landschapselementen waar de kans op bijzondere paddenstoelen gering is en die je met een fiets snel kunt overslaan.

Inventariseren komt vaak neer op het in bos en veld afspeuren van kansrijke plekken. Deze strategie paste ik ook toe in het Kralingse bos. Bureau Stadsnatuur van Rotterdam had mij verzocht om dit parkbos te inventariseren. Een leuke klus, maar zoals vaker was ook hier tijd de beperkende factor. Daarom opnieuw de fiets en deze keer als extra, een vrijwilliger met de naam Marius, die het bos op z'n duimpje kende, me snel wegwijs maakte en die ik altijd kon bellen als er iets was.

In het westen van het land had het aanmerkelijk vaker geregend dan in Oost-Nederland en vanaf half augustus groeiden er al flink wat paddenstoelen in het Kralingse bos. Dat betekende dus vaak van m'n fiets af. De bodem van dit parkbos bestaat uit een ratjetoe van min of meer kleiige grond, een voedselrijke bodem die ik vanaf de fiets afspeurde naar min of meer bemoste plekken die een zekere bodemrust verraadden. Ook stapte ik soms zomaar ergens af om het toeval ook een kans te geven. Bij een plek waar ik even verderop veel dood hout zag liggen, zette ik de fiets tegen een bemoste Es. Ik deed hem op slot omdat de ervaring leert dat je meestal langer wegblijft dan gedacht. Toen ik na een kwartier weer terug was, zag ik dat aan de andere kant van de Es een kolonie zat van Hoornaars. Snel deed ik drie stappen achteruit: op het fietspad lieten ze me met rust. Ik merkte dat ze steeds korte patrouillevluchten uitvoerden en dan weer even weg waren. Ik wachtte op zo'n pauzemoment en liep snel met het fietssleuteltje in mijn hand naar de boom. Voordat ik echter het slot los kon maken, vloog er een tiental vastberaden op mij af. Ik griste de fiets mee en was binnen twee seconden terug op het pad. Ik wou mezelf al feliciteren met deze geslaagde actie, toen ik merkte dat mijn fietssleutel weg was. Op m'n hurken tuurde ik de bodem voor me af. Helaas lag er veel dood blad. Vanaf het pad veegde ik met een lange stok de bladeren opzij. Niets te zien. Behalve dan de Hoornaars die het luchtruim bleven controleren op indringers. Ik belde Marius voor een haakse slijper. Maar nee, dat was zijn eer te na. Hij was toevallig in de buurt en met een bladhark in de auto arriveerde hij tien minuten later en begon geroutineerd te harken. Ik inspecteerde ondertussen de bladhopen. We waren zo zeker drie kwartier bezig. Als we naar goud zochten, hadden we niet zorgvuldiger te werk kunnen gaan. De bodem tussen boom en pad was nu geheel kaal. Geen spoor van een sleutel. Nu werden we pas echt fanatiek. Alsof de Hoornaars onze stemming aanvoelden, werden zij het ook. Terwijl we op onze knieën de spleten van de gebarsten kleigrond onderzochten, vielen ze ons aan. We werden allebei gebeten. Voor ik kon klagen over de vlijmscherpe pijn in mijn voorhoofd, voelde ik iets in mijn broek. 'Nee', zei Marius, 'dat moet toch echt suggestie zijn'. Ik wou hem al bijna gelijk geven toen ik voor zekerheid toch maar m'n broek liet zakken en er een Hoornaar uitvloog. Ik keek hem na en zag toen pas de vrouw met een klein hondje die me verontrust aankeek. Ik had even geen zin om het uit leggen, dus ik glimlachte alleen maar en trok mijn broek weer op. De vrouw liep snel voorbij. We barstten allebei in lachen uit. Maar de lol was er af. Dan maar geen fietssleuteltje. We reden terug naar de Gemeentewerf voor een haakse slijper en binnen tien seconden kon ik weer fietsen.

door Rob Chrispijn

